

בית משפט השלום בירושלים

תאד"מ 11839-03-23 פריסמן נ' פריי

תיק חיצוני:

לפני כבוד הרשם הבכיר אורי הדר

התובע יוסף-שלום פריסמן
ע"י ב"כ עוה"ד מנשה צ. יאדו

נגד

הנתבע ישראל פריי
ע"י ב"כ עוה"ד קרין וינד

פסק דין

1 לפניי תביעתו של התובע לפיצוי בסך של 50,000 ₪ בשל הפרת חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה -
2 1965 (להלן: "החוק") שפורסמה כנגדו לטענתו ע"י הנתבע.

3

4 דין התובענה להתקבל בחלקה וזאת מהנימוקים שיפורטו להלן.

5

6 העובדות הצריכות לעניין וטענות הצדדים

7 1. ביום 20.07.2022 פרסם הנתבע ברשת החברתית "טוויטר" סרטון בו נראה התובע אומר

8 לאדם העומד מולו: "אל תיגע בי עם הידיים שלך למה אני אשבור לך את הידיים

9 והרגליים".

10 לסרטון צירף הנתבע את התיאור: "מתנחל צועק על חייל...".

11 2. הסרטון זכה לתפוצה רחבה ואף לשיתופים מחדש ברחבי הרשת.

12 3. עוד ביום הפרסום שלח התובע לנתבע מכתב דרישת תשלום בגין לשון הרע, ומיד לאחר מכן

13 הנתבע מחק את הסרטון וכן פרסם ברשת החברתית "טוויטר" התנצלות בזו הלשון: "לפני

14 זמן קצר פרסמתי תיעוד בו נראה מתנחל אומר 'אני אשבור לך את הידיים והרגליים'. את

15 האמירה שלו ייחסתי כלפי חיילי צה"ל, אך מתברר שהוא אמר זאת לאחד מפעילי

16 השמאל בעימותים שהתפתחו שם. מן הסתם בעיניי זה חמור בפני עצמו, ובכל זאת, על

17 ההטעיה ואי הדיוק התנצלותי".

18 טענות התובע

19 4. התובע טען כי פרסום זה, אף בזמן המועט שהיה מצוי ברשת, גרם לו לנזק ולהשפלה,

20 ובייחוד בנסיבות בהן הינו בעל עסק העובד עם לקוחות שלדבריו "כבוד החיילים הוא הדבר

21 הכי חשוב להם, ואין לדעת אם ההשפעה של הפרסום קהתה לחלוטין גם לאחר

22 ההתנצלות". בהקשר זה טען עוד התובע כי תפוצת ההתנצלות פחותה בהרבה מתפוצת

23 הפרסום הראשוני.

24 5. התובע טען כי הפרסום מהווה לשון הרע כהגדרתו בחוק.

בית משפט השלום בירושלים

תאד"מ 23-03-11839 פריסמן נ' פריי

תיק חיצוני:

6. ביחס לטענתו של הנתבע בנוגע לעברו של התובע ויחסו השנוי במחלוקת לכוחות הביטחון, בדיון ההוכחות שהתקיים בפניי (ראו עמ' 8 לפרוטוקול מיום 16.11.2025). הגיב התובע וטען כי הדברים נכונים ביחס לעברו אך כיום כל פעולותיו מתואמות עם גורמי האכיפה והוא נוהג בהם בכבוד וזוהי גם תפיסת העולם של הלוחות שלו כיום.

טענות הנתבע

7. בכתב ההגנה טען הנתבע כי הפגיעה הנטענת היא בגדר זוטי דברים בשל היקף תפוצת הפרסום הראשוני שהיה נמוך מתפוצת ההתנצלות לטענתו, ובשל כך שעוצמת לשון הרע הנטענת היא ברף הנמוך משום שההבחנה בין איום על אזרח לבין איום על חייל היא הבחנה שולית ולטענתו "אם בכלל קיימת כזו".
8. בנוסף טען הנתבע כי התביעה היא קנטרנית וטורדנית, וכי היא הוגשה בחוסר ניקיון כפיים של התובע, בשל כך שהתובע, לדבריו, משתמש "באופן שגורתי" בביטויים החמורים פי כמה מהפרסום נושא התובענה. בנוסף, בדיון שהתקיים ביום 16.11.2025 טען הנתבע כי לתובע היסטוריה מפוקפקת ביחסו לגורמי החוק והאכיפה.
9. עוד טען הנתבע כי דבריו אינם בגדר לשון הרע היות ובין היתר מדובר בשיח פוליטי, היות ופרסומי הנתבע "נבלעים" אחד בשני ואינם בעלי משקל רב בשל פעילותו התכופה ברשת וכן היות ובפרסום לא צוין שמו של התובע.
10. הנתבע טען כי עומדת לו הגנה לפי ס' 15 (1) לחוק: לטענתו פעל בתום לב, לא ניסה לפגוע בתובע, האמין באמיתות הפרסום ואף נקט באמצעים סבירים כדי לבדוק זאת והפרשנות לפיה האמירה הופנתה כלפי חייל צה"ל היא פרשנות סבירה.
11. כן טען הנתבע להגנה לפי ס' 15 (2) לחוק: יחסיו של הנתבע עם התובע, בהתבסס על דעותיהם הפוליטיות, הטילו חובה מוסרית ומקצועית על הנתבע לפרסם את הסרטון.
12. הנתבע אף טען להקלות בשל כך שלטענתו לא נגרם לתובע נזק והנזקים הנטענים לא פורטו כלל וכן בהתחשב בהתנצלות שפרסם עוד באותו היום.

דיון והכרעה

1. תחילה ביחס לטענת המקדמיות שהעלה הנתבע:
- בכתב ההגנה טען הנתבע כי יש לדחות את התביעה על הסף בשל כך שהפגיעה הנטענת היא לטענתו בגדר זוטי דברים וכן בשל הגשת התביעה בחוסר ניקיון כפיים.
- לעניין טענתו המקדמית הראשונה הרי שלא שוכנעתי כי מדובר בזוטי דברים או שהתובענה והסעד המבוקש נעדרים עילה באופן שימנע את בירורה ואת ההכרעה במחלוקת לגופו של עניין.

בית משפט השלום בירושלים

תאד"מ 11839-03-23 פריסמן נ' פריי

תיק חיצוני:

- 1 לעניין טענתו המקדמית השנייה- לא מצאתי בביטויי התובע אותם צירף הנתבע לכתב
- 2 ההגנה טענת הגנה ממשית לעניין התביעה דן, בייחוד כשהקשר בין ביטויים אלו לבין
- 3 הפרסום נושא התובענה קלוש, בלשון המעטה.
- 4 2. מצפייה בסרטון עולה כי אמנם אין מחלוקת שהתובע אמר את הדברים, אולם לא ניתן
- 5 לקבוע כי הם אכן הופנו כלפי החייל ולא כלפי אחד משאר האנשים שהיו במקום באותה
- 6 העת.
- 7 בנוסף, לאחר אמירה זו וחילופי הדברים, נראה התובע פונה לחייל בדרישה להרחיק ממנו
- 8 את האדם- פנייה זו מבססת את ההנחה כי האמירה הראשונית נעשתה לא כלפי החייל
- 9 אלא כלפי אדם שלישי.
- 10 3. בכתב ההגנה וכן בדיון קדם המשפט שהתקיים בפניי טען הנתבע כי "כל אחד שרואה את
- 11 הסרטון מבין מה שמבין" (ראו עמ' 2 לפרוטוקול מיום 10.02.2025). טענה זו הייתה יכולה
- 12 להישמע לו הפרסום היה מכיל את הסרטון בלבד, אולם היא עקרה לחלוטין את שלפרסום
- 13 צורפה כותרת שלמעשה מבהירה לצופה כי מדובר באדם המאיים על חייל צה"ל.
- 14 4. בחינת עילת התביעה והתקיימות עוולת לשון הרע תיעשה במספר שלבים, כפי שנקבע
- 15 בפסיקה (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' אילון לוני הרציקוביץ).
- 16 בשלב הראשון ובשלב השני תיבחן פרשנות הפרסום עפ"י אמות מידה אובייקטיביות וכן
- 17 השאלה האם פרסום הסרטון בו נראה התובע מאיים, תוך שהנתבע מייחס בפרסומו את
- 18 האיום כלפי חייל צה"ל, הוא פרסום המהווה לשון הרע לפי הגדרות החוק.
- 19 עפ"י ס' 1 לחוק:
- 20 "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -
- 21 (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- 22 (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- 23 (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או
- 24 במקצועו".
- 25 בחינת השאלה האם פרסום מהווה לשון הרע תיעשה על פי מבחן אובייקטיבי של האדם
- 26 הסביר. עפ"י הפסיקה (רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר) יש לבחון את תוכן
- 27 הדברים גם עפ"י מובנם הטבעי, ההקשר בו הם נאמרו וכן עפ"י פרשנותו של הצופה הסביר
- 28 שנחשף להם.
- 29 5. בכתב ההגנה טען הנתבע כי ההבחנה בין איום על חייל לבין איום על אזרח אינה
- 30 משמעותית. טענה זו אינה מקובלת עלי כלל.
- 31 במקרה דן ייחס הנתבע לתובע איום על חייל צה"ל, שלמעשה מהווה ייחוס של פגיעה
- 32 בסמל שלטון. מובן כי ייחוס לאדם פגיעה בסמל שלטון שונה לחלוטין מייחוס של איום
- 33 כלפי אזרח השווה לו. חייל הוא כמובן אדם וכל אדם נתון לביקורת, מחד וזכאי לשמירה
- 34 על כבודו, מאידך אך ברי כי סמל שלטון הינו בעל חשיבות יתירה.

בית משפט השלום בירושלים

תאד"מ 23-03-11839 פריסמן נ' פריי

תיק חיצוני:

- 1 6. אני סבור כי כאשר אדם סביר צופה באדם המאיים על חייל צה"ל, יחסו כלפי המאיים לא
2 יהיה יחס של כבוד בלשון המעטה וייתכן אף שיבוז או ילעג לו בשל כך. כשבכלל זה הן צופיו
3 הקבועים של הנתבע והן לקוחותיו הפוטנציאליים או הקיימים של התובע.
- 4 7. בדיון שנערך בפניי ביום 16.11.205 ציין הנתבע, ביחס לפרסום ולהשלכותיו על התובע כפי
5 שטען, את עברו של התובע ובייחוד את יחסו ופעולותיו השנויים במחלוקת לכאורה כלפי
6 כוחות הביטחון. לא מצאתי להידרש לעניין זה, בייחוד לאור פסק הדין שניתן בעניינו של
7 התובע (ראו: 15-12-43596), שנקבע בו כך: "נדמה כי הנאשם אשר קרא בשנת 2013...
8 קריאות גזעניות לעבר שוטרים אינו הנאשם הניצב בפניי היום בשנת 2018... העובד יד
9 ביד עם משטרת ישראל ועם גורמי אכיפה נוספים".
- 10 8. לאור כל האמור, אני סבור כי פרסום המייחס לאדם איום כלפי חייל צה"ל, במיוחד אם
11 מדובר בפרסום שקרי, עלול בהחלט להשפיל, לבזות ולעשות את התובע מטרה לשנאה
12 וללעג. המסקנה מן האמור הינו כי הפרסום מהווה לשון הרע.
- 13 9. בשלב השלישי תיבחן השאלה האם עומדת לנתבע אחת או יותר מההגנות המנויות בחוק.
14 10. הנתבע טען כי עומדת לו ההגנה מכוח ס' 15 (1) לחוק משום שפעל בתום לב וייחוס דברי
15 התובע כלפי חיילי צה"ל מתבקשים לנוכח צפייה בסרטון.
- 16 עוד טען הנתבע כי האמין באמיתות הפרסום ונקט באמצעים סבירים לבדוק זאת. הנתבע
17 ציין גם את העובדה שהתנצל במהירות והסיר את הציוץ נושא התובענה, כשלדבריו
18 התנהלות זו מצביעה על חוסר כוונתו לפגוע בתובע ועל תום לב.
- 19 11. הנתבע טען גם להגנה מכוח ס' 15 (2) לחוק בשל היחסים בין התובע לנתבע בהתחשב
20 בפעולותיהם ובדעותיהם.
- 21 12. עפ"י ס' 15 לחוק:
- 22 **"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע**
23 **עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:**
24 **(1) הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע או על הנסיבות שמהן משתמעת לשון**
25 **הרע או התייחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3;**
26 **(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית**
27 **או חברתית לעשות אותו פרסום".**
- 28 13. ראשית לעניין ההגנה לפי ס' 15 (1):
29 ביחס להגנה זו יש להידרש להוראות ס' 16 (ב) לחוק:
30 **"חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:**
31 **(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;**
32 **(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת**
33 **הוא אם לא;**

בית משפט השלום בירושלים

תאד"מ 23-03-11839 פריסמן נ' פריי

תיק חיצוני:

(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15".

14. בכתב ההגנה הנתבע טען אמנם כי נקט באמצעים סבירים לבדוק את אמיתות הפרסום אולם הוא לא הוכיח את טענתו זו כלל.

בהתחשב בטענת הנתבע לפיה הסרטון נתון לפרשנות וכל צופה ישפוט מה הוא רואה- טענה ממנה עולה כי גם לדעתו המתרחש בסרטון אינו מובן וברור דיו בכדי לקבוע את זהות המשתתפים בו, עובדה שלכל הדעות מצדיקה בדיקה מעמיקה ביותר בטרם פרסומו, וכן בהתחשב בעובדה שההתנצלות אותה פרסם הנתבע הייתה על הטעיה ולא על טעות, ניסוח שיש בו בכדי ללמד על הלך רוחו של הנתבע וכוונתו בעת פרסום הסרטון סבורני כי ס' 16 (2) לחוק מתקיים בענייננו וחזקה על הנתבע כי לא פעל בתום לב.

15. למעלה מן הצורך יוער כי לעניין ס' 15 (2) לחוק, ובהתחשב בכך כי הנתבע הוא עיתונאי במקצועו, אמנם הפסיקה קבעה שקיימת חובה מקצועית-חברתית של עיתונאי להביא מידע לידיעת הציבור וחובה זו מצדיקה הגנה רחבה יותר גם אם נגרמה פגיעה בשם הטוב, אולם, יפים לעניין זה דברי כב' השופט עוזי פוגלמן, בפסק דין שניתן בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר דיין-אורבך: "הפתרון הראוי בעיניי הוא הגנה על פרסום בתום לב של כלי תקשורת שיש בו עניין ציבורי משמעותי, כאשר זה פורסם תוך עמידה בסטנדרטים מחמירים של עיתונות אחראית. להשקפתי, פרשנות זו תשקף נכונה את האיזון הראוי בין הזכויות והערכים המתנגשים. מצד אחד, היא תיתן מענה לחשש מפני 'פריצת סכר' על ידי פרסומים בלתי אחראים ורשלניים תוך פגיעה בלתי מידתית בזכות לשם טוב ולכבוד. רק מפרסם שיוכיח כי פעל בהתאם לסטנדרטים מחמירים של זהירות עיתונאית, ועשה כן בתום לב, יוכל לחסות תחת ההגנה".

למותר לציין כי במקרה דנן התנאים הללו אינם מתקיימים, הן ביחס לפלטפורמה בה בוצע הפרסום- שהיא ערוצו האישי של הנתבע ולא כלי תקשורת שיש בו עניין ציבורי משמעותי, והן ביחס לדרישה לעמידה בסטנדרטים מחמירים של זהירות עיתונאית, שלא הוכח שהתקיימה בענייננו של הנתבע.

לאור כל זאת סבורני כי לא עומדת לנתבע אף אחת מההגנות המנויות בס' 15 לחוק.

16. השלב הרביעי הוא שלב קביעת הסעדים והפיצויים המתאימים.

17. בכתב ההגנה טען הנתבע כי פיצוי ללא הוכחת נזק הוא עודנו פיצוי בגין נזק ובמקרה דנן לא נגרם לתובע נזק כלל ועל כן אין מקום לפסיקת פיצוי כלשהו.

עפ"י ההלכה הפסוקה פסיקת פיצוי עפ"י ס' 7א לחוק אינה מותנית בהבאת ראיות כלשהן לקיומו של נזק. סעיף 7א לחוק מאפשר פסיקת פיצוי גם במקרים שבהם לא הוכח עצם קיומו של נזק ולא רק במקרים שבהם קיים קושי בכימותו. כך נפסק גם בפסק הדין שניתן ברע"א 2015/15 מאיר פלבסקי נ' חברת מקור הפורמייקה בע"מ: "האפשרות לפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק קיימת לא רק כאשר שיעור הנזק לא הוכח אלא גם כאשר לא הוכח עצם קיומו, וזאת מאותם טעמים עצמם".

בית משפט השלום בירושלים

תאד"מ 11839-03-23 פריסמן נ' פריי

תיק חיצוני:

19. לצורך קביעת גובה הפיצוי ההתחשבות תהיה במכלול הנסיבות- לרבות היקף הפגיעה, מעמד הנפגע, ההשפלה שסבל, והתוצאות הצפויות וזאת תוך בחינת התנהגות המפרסם. במקרה דנן סביבתו של התובע היא ציונית המשתפת פעולה עם גורמי הביטחון השונים ומתייחסת בחומרה לתקיפתם או לאיום עליהם. חשיפת התובע בסרטון בתוספת הכותרת שכתב הנתבע, אף ללא ציון שמו של התובע, מספיק שתגיע למעט ממכריו בכדי שתגרום לו להשפלה, וודאי כשלאור תפוצת הפרסום סביר להניח שהגיע לרבים ממכריו. ובהתחשב בעסקו של התובע, סביר עוד להניח כי הפרסום אף הגיע ללקוחותיו ואת השפעתו לא ניתן לקבוע במדויק. לצד כל זאת, יש להביא בחשבון את העובדה כי עוד ביום הפרסום הסיר הנתבע את הפרסום ואף פרסם התנצלות באותה הפלטפורמה ובאותו האופן וזאת בהתאם לדרישת ס' 19 (4) לחוק. אולם, הנתבע בהתנצלותו התנצל על הטעייה ולא על טעות, כשהתנצלות על הטעייה עשויה ללמד על הלך רוחו של הנתבע ביחס לכוונתו בפרסום, הן בפרסום הראשוני והן בפרסום ההתנצלות. בהתחשב בכל האמור סבורני כי פיצוי בסך של 15,000 ₪ הינו פיצוי הולם בנסיבות העניין.

סיכום של דבר

לנוכח האמור אני מחייב את הנתבע לשלם לתובע פיצוי בסך של 15,000 ₪, סך של 600 ₪ בגין חלק מאגרות המשפט וסך כולל מע"מ של 4,000 ₪ בגין שכר טרחת ב"כ התובע.

הסכומים ישולמו לידי ב"כ התובע עד ליום 01.09.2026.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ז אב תשפ"ו, 31 יולי 2026, בהעדר הצדדים.

אורי הדר, רשם בכיר

